ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

2 mai 2022*

„Acțiune în anulare – Dumping – Importuri de extrudate din aluminiu originare din China – Act care impune o taxă antidumping definitivă – Importator – Act normativ care presupune măsuri de executare – Lipsa afectării individuale – Inadmisibilitate”

În cauza T-328/21,

Airoldi Metalli SpA, cu sediul în Molteno (Italia), reprezentată de M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler și V. Villante, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de G. Luengo și P. Němečková, în calitate de agenți,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din domnul S. Gervasoni (raportor), președinte, doamna R. Frendo și domnul J. Martín y Pérez de Nanclares, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere faza scrisă a procedurii, în special:

– excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2021,

– observațiile reclamantei cu privire la excepția de inadmisibilitate depuse la grefa Tribunalului la 14 noiembrie 2021,

dă prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Ordonanță [1]

1 Prin acțiunea sa întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Airoldi Metalli SpA, solicită anularea Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2021/546 al Comisiei din 29 martie 2021 de instituire a unei taxe antidumping definitive și de percepere definitivă a taxei provizorii instituite la importurile de extrudate din aluminiu originare din Republica Populară Chineză (JO 2021, L 109, p. 1, denumit în continuare „regulamentul atacat”).

[*omissis*]

În drept

[*omissis*]

Cu privire la existența unor măsuri de executare a regulamentului atacat

[*omissis*]

Potrivit unei jurisprudențe constante, existența unor măsuri de executare a regulamentului atacat, în sensul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, trebuie examinată în lumina obiectivului pe care îl urmărește această dispoziție, și anume acela de a permite unei persoane fizice sau juridice să formuleze o acțiune împotriva actelor cu aplicabilitate generală care nu sunt acte legislative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare, evitând astfel cazurile în care o asemenea persoană ar trebui să încalce dreptul pentru a avea acces la o instanță (Ordonanța din 21 ianuarie 2014, Bricmate/Consiliul, T-596/11, nepublicată, EU:T:2014:53, punctul 66; a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2018, Internacional de Productos Metálicos/Comisia, C-145/17 P, EU:C:2018:839, punctul 49).

2 Prin urmare, trebuie să se examineze dacă actul normativ al Uniunii este pus în aplicare printr-un alt act, care poate face obiectul unei acțiuni din partea destinatarului său fie în fața Tribunalului, fie în fața instanțelor statelor membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2018, Internacional de Productos Metálicos/Comisia, C-145/17 P, EU:C:2018:839, punctele 50 și 51, și Ordonanța din 21 ianuarie 2014, Bricmate/Consiliul, T-596/11, nepublicată, EU:T:2014:53, punctul 67).

[*omissis*]

Trebuie astfel să se stabilească în speță, conform jurisprudenței potrivit căreia trebuie să se ia în considerare poziția persoanei care invocă dreptul la acțiune și să se facă referire exclusiv la obiectul acțiunii (Hotărârea din 19 decembrie 2013, Telefónica/Comisia, C-274/12 P, EU:C:2013:852, punctele 30 și 31, și Ordonanța din 12 ianuarie 2017, Amrita și alții/Comisia, C-280/16 P, nepublicată, EU:C:2017:9, punctele 36 și 37), dacă regulamentul atacat, al cărui obiect este impunerea unor taxe antidumping care vor trebui plătite de importatori, presupune măsuri de executare în privința reclamantei, care este importator al produsului în cauză.

[1] Sunt redate numai punctele din prezenta ordonanță a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

3 Or, reiese dintr-o jurisprudență constantă, inițiată pe baza dispozițiilor Codului vamal comunitar din 1992 [Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), cu modificările ulterioare, denumit în continuare „Codul vamal din 1992”] și preluată în aplicarea dispozițiilor Codului vamal al Uniunii din 2013 [Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1), cu modificările ulterioare, denumit în continuare „Codul vamal din 2013”], aplicabil în speță, că regulamentele care instituie taxe antidumping definitive presupun măsuri de executare în privința importatorilor care trebuie să plătească aceste taxe, constând în comunicarea sau notificarea importatorului cu privire la datoria vamală care rezultă din aceste taxe (Hotărârea din 18 octombrie 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, punctele 38 și 39, Ordonanța din 5 februarie 2013, BSI/Consiliul, T-551/11, nepublicată, EU:T:2013:60, punctul 53, Ordonanța din 21 ianuarie 2014, Bricmate/Consiliul, T-596/11, nepublicată, EU:T:2014:53, punctul 72, Ordonanța din 7 martie 2014, FESI/Consiliul, T-134/10, nepublicată, EU:T:2014:143, punctul 33, Hotărârea din 19 mai 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products și alții/Comisia, T-254/18, atacată cu recurs, EU:T:2021:278, punctul 116, și Ordonanța din 14 septembrie 2021, Far Polymers și alții/Comisia, T-722/20, nepublicată, EU:T:2021:598, punctul 66).

4 În special, pentru a pune în aplicare articolul 14 alineatul (1) din regulamentul de bază, în temeiul căruia taxele antidumping definitive sunt percepute de statele membre, articolul 101 alineatul (1) din Codul vamal din 2013 prevede că „[c]uantumul taxelor la import sau la export de plătit se determină de autoritățile vamale competente din locul unde a luat naștere […] datoria vamală”, fără să se prevadă în această privință o excepție pentru taxele antidumping definitive. În plus, conform articolului 104 alineatul (1) din acest cod, autoritățile vamale menționate la articolul 101 înscriu în evidențele contabile, în conformitate cu legislația națională, cuantumul taxelor la import sau la export de plătit, determinat conform acestei din urmă dispoziții. În sfârșit, articolul 102 din codul menționat prevede, la alineatul (1), că datoria vamală se notifică debitorului de către autoritățile vamale, în forma prevăzută în locul unde a luat naștere datoria vamală, și precizează la alineatul (2) că, în cazul în care cuantumul taxelor de plătit este egal cu cuantumul menționat în declarația vamală, acordarea liberului de vamă pentru mărfuri de către autoritățile vamale este echivalentă cu notificarea debitorului privind datoria vamală.

5 Contrar celor pretinse de reclamantă, nu se poate deduce, prin urmare, din modificarea reglementării vamale că, sub imperiul Codului vamal din 2013, aplicabil în speță, regulamentele prin care se impun taxe antidumping definitive nu mai presupun măsuri de executare în privința importatorilor. Aceasta cu atât mai mult cu cât dispozițiile Codului vamal din 2013, amintite la punctul 25 de mai sus, nu diferă deloc de cele în vigoare anterior. Astfel, stabilirea cuantumurilor taxelor de către autoritățile vamale naționale, comunicarea acestor sume debitorului de către autoritățile menționate, precum și împrejurarea potrivit căreia acordarea liberului de vamă pentru mărfuri este echivalentă cu comunicarea datoriei vamale debitorului în cazul unei corespondențe între cuantumul acestei datorii și cel declarat de importator erau deja prevăzute la articolele 217 și 221 din Codul vamal din 1992.

6 Aceste considerații nu sunt repuse în discuție de argumentația reclamantei potrivit căreia o astfel de analiză nu ar ține seama de introducerea de titlul IX din Codul vamal din 2013 a unor „sisteme electronice” în scopul punerii în aplicare a codului menționat.

7 Desigur, din dispozițiile titlului IX din Codul vamal din 2013 și din dispozițiile adoptate de Comisie în temeiul acestui titlu IX reiese că „schimburile de informații, precum declarațiile, cererile sau deciziile, între autoritățile vamale și între operatorii economici și autoritățile vamale […], în conformitate cu legislația vamală, se efectuează prin utilizarea tehnicilor de prelucrare electronică a datelor” [articolul 6 alineatul (1) din Codul vamal din 2013].

8 Cu toate acestea, astfel cum reiese chiar din termenii acestei dispoziții și astfel cum rezultă și din dispozițiile Codului vamal din 2013 menționate la punctul 25 de mai sus, această informatizare privește schimburile dintre operatorii economici și autoritățile vamale și nu implică în sine, în orice caz, ca importul de produse și plata taxelor antidumping să facă astfel încât în viitor să intervină exclusiv operatorii economici fără intervenția ulterioară a autorităților vamale naționale.

9 Înscrisurile furnizate în această privință de reclamantă nu fac decât să confirme o astfel de interpretare. Astfel, pe de o parte, rezultă din descrierea de către un comisionar în vamă a procesului de declarare în vamă și de stabilire a taxelor care trebuie plătite, comunicată de reclamantă în anexa la observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, că, în urma introducerii în sistemul vamal electronic, despre care nu se contestă că intră în responsabilitatea autorităților vamale naționale, a declarației vamale care cuprinde în special evaluarea cuantumului taxelor efectuată de importator, acest sistem generează o decizie de acceptare sub forma atribuirii unui cod care este echivalent cu acordarea liberului la vamă și care permite punerea în liberă de circulație a mărfurilor în cauză. Pe de altă parte, trebuie arătat că declarațiile vamale comunicate în anexa la observațiile reclamantei cu privire la excepția de inadmisibilitate sunt însoțite de documente întocmite de autoritățile vamale italiene (Agenzia Dogane Monopoli) care cuprind printre altele mai multe coduri.

10 Din aceasta rezultă că regulamentul atacat nu își poate produce efectele decât în urma unei declarații vamale întocmite de importator (a se vedea *per a contrario* Hotărârea din 14 ianuarie 2016, Doux/Comisia, T-434/13, nepublicată, EU:T:2016:7, punctele 60-64), aceasta însăși urmată în mod necesar de o măsură adoptată de autoritățile vamale naționale. Este adevărat că aceasta se limitează, cel mai adesea și în lipsa unui control, la comunicarea electronică menționată mai sus și că intervenția autorităților menționate sub forma unui control, urmat în acest caz de o comunicare a rezultatelor verificării și de un eventual cuantum rectificat al taxelor care trebuie plătite, este mai degrabă ocazională. Cu toate acestea, chiar și atunci când acțiunea autorităților naționale se limitează la comunicarea electronică menționată, nu este mai puțin adevărat că un act este astfel adoptat de aceste autorități. Lipsa unui control al mărfurilor reclamantei, pe care aceasta din urmă îl invocă în speță, este, prin urmare, lipsită de pertinență.

11 Este de asemenea lipsită de importanță împrejurarea, invocată de reclamantă, potrivit căreia autoritățile vamale naționale nu dispun de nicio marjă de apreciere în punerea lor în aplicare a regulamentului atacat în ipoteza în care acestea nu ar opta pentru un control. În afara faptului că o astfel de afirmație ar putea fi considerată ca reflectând recunoașterea unei executări necesare de către autoritățile naționale, trebuie amintit că, în temeiul unei jurisprudențe constante, lipsa unei puteri de apreciere este un criteriu care trebuie examinat pentru a constata dacă condiția afectării directe a unui reclamant este îndeplinită, care constituie, conform modului de redactare a articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, o condiție distinctă de cerința unui act care nu presupune măsuri de executare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2018, Internacional de Productos Metálicos/Comisia, C-145/17 P, EU:C:2018:839, punctul 54 și jurisprudența citată, și Ordonanța din 21 ianuarie 2014, Bricmate/Consiliul, T-596/11, nepublicată, EU:T:2014:53, punctul 74 și jurisprudența citată).

12 În plus, a deduce din automatizarea instituită prin Codul vamal din 2013 că regulamentul atacat nu presupune măsuri de executare ar însemna să se condiționeze aprecierea criteriului juridic al lipsei măsurilor de executare a unui act de împrejurări pur tehnice. Or, o astfel de simplificare de ordin material, justificată în cele din urmă de lipsa unei marje de apreciere a autorităților naționale, nu poate produce astfel de consecințe (a se vedea în acest sens Ordonanța din 5 februarie 2013, BSI/Consiliul, T-551/11, nepublicată, EU:T:2013:60, punctul 49).

13 Trebuie arătat, în plus, că din articolul 44 din Codul vamal din 2013, precum și, de altfel, din dispozițiile în vigoare anterior (articolele 243-245 din Codul vamal din 1992) reiese că deciziile privind aplicarea legislației vamale adoptate de autoritățile vamale pot face obiectul unei acțiuni, în conformitate cu procedura instituită în acest scop de statul membru în cauză în temeiul acestei dispoziții, și invocând, dacă este cazul, nelegalitatea regulamentului de instituire a taxelor antidumping în fața instanțelor naționale, care ar putea să recurgă, înainte de a se pronunța, la dispozițiile articolului 267 TFUE (a se vedea în acest sens Ordonanța din 14 septembrie 2021, Far Polymers și alții/Comisia, T-722/20, nepublicată, EU:T:2021:598, punctele 67 și 68 și jurisprudența citată).

14 Rezultă din tot ceea ce precedă că regulamentul atacat presupune măsuri de executare în privința reclamantei, astfel încât, pentru ca acțiunea sa să fie declarată admisibilă, reclamanta trebuie să dovedească faptul că regulamentul menționat o privește individual.

[*omissis*]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

dispune:

1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.

2) Obligă Airoldi Metalli SpA la plata cheltuielilor de judecată.

Luxemburg, 2 mai 2022.

Grefier
E. Coulon

Președinte
S. Gervasoni